

Za vsak prevoženi kilometer sem ponosna nase

33.000 km – 24 mesecev – 22 držav

(Nadaljevanje iz prejšnje številke Infotecha.)

Tadjikistan s Pamirom Mislim, da je to država, ki je med najrevnejšimi glede na številke na papirju. Popolnoma druga zgodba pa je glede prijaznosti ljudi, saj po mojem mnenju sodi med prijetnejše države. Tadjikistan pomeni preizkus tako za kolesarja kot opremo. Od meje preko Dushanbeja (glavnega mesta) do Khoroga, je t.i. Pamirska cesta, ki je slaba. Na poti so trije prelazi, kjer dobesedno grizeš dobršen del dneva, da prideš do vrha.

Kamazi (ruski tovornjaki) zmagujejo na puščavski dirki Pariz – Dakar, kar ni slučajno glede na to, da imajo tu idealne razmere za vsakdanje »treninge«. Je pa to hkrati tudi država, kjer imajo skoraj vse stvari v trgovini pretečen rok uporabe, saj nihče ne kupuje že tako omejeno izbiro. Je pa kruh še vedno dober. In voda je ponovno čista. Pamir zame pomeni tudi moje prvo kolesarjenje nad 4000 m. Hočeš iti hitreje, a telo in pljuča nočejo, ne zmorejo... Upočasniš se okoli višine 3800 m. In potem postane čez nekaj dni lažje. Prve dni si pač moraš vzeti čas bolj za sprehod ob kolesu. In višina ti pokaže še nekaj – kako hitro se lahko spremeni pogoji. Od sonca, vetra do dežja oz. snega. Vmesnih poti ni. Ali je ti vroče, ali te zebe, ali pa tako piha, da spiš dobesedno sredi ceste v družbi volkov (glede na zvoke) ter dobiš zajtrk pri mejnih organih naslednje jutro. Pamir je tudi dobra priprava za Tibet.

Kirgizija No, Kirgizija je država, kjer sem bila samo na oddihu. Vse sem počela bolj počasi, saj sem predvsem čakala, da teden mine in dobim paket od domačih ter potem nadaljujem pot. Na Kitajsko. Tibet. Kirgizija mi je dala nekaj čudovitih trenutkov, ki sem jih preživela s Timom in Rowino iz Anglije s katerima je bilo potovanje igra in nasmeh od jutra do večera, pitje čaja s piškoti pa je bil čisti užitek. To so bili lepi dnevi. In težko se je bilo posloviti od njiju, saj sem šla nazaj v Osh. Tu sem se srečala še s štirimi Slovenci. Kako sem se veselila tega... Pogrešala sem slovenske besede, novice od doma. V Kirgiziji sem doživela trenutke popolne

sreče, ko je števec na kolesu pokazal 10.000 km in ko sem prestopila mejo Kitajske. Uspelo mi je priti na Kitajsko! Za vsak km na kolesu sem bila srečna in ponosna sama nase. Kakšno veselje!

Kitajska s Tibetom Kitajska je država ekstremov. Od meje do Pekinga me je ločilo dobrih 7000 km. Bila sem na višini 5400 m ter le nekaj 10 m nad morjem. Bila sem v družbi manjšin ter Kitajcev. Bila sem močna in bila sem popolnoma nemočna. Kitajska kot cela pot mi je ponudila konkretno življenjsko šolo. Že ob prestopu meje sem doživela šok. Kitajska je razvita. In to bistveno bolje od Centralne Azije. Prvo mesto Kashar (Kashi) mi je ob Xianingu še vedno eno prijetnejših mest. Povsod je prijetna mešanica manjšin in kultur. Vmes je pa je Tibet. Jaz sem ga prečkala v smeri Kashi – Ali – Lhasa – Gormo. Vmes sem šla na pohod okoli Svete Gore ter vse do baznih taborov Co-Oju in Everesta. Tibet je prostor, ki ga dojameš z zamikom. Ko sem bila gor je bilo v mojem primeru samo garanje in garanje ter čakanje in čakanje. Zakaj tako? Ker mi je ob vzponu ponagajala gonilka. In potrebno se je bilo vrniti nazaj. To mi je vzelo teden dni. Logistika zahteva svoj čas, organizacijo ter zvrhano mero potrpljenja. In ko ne zmoreš več, se usedeš in planeš v jok, ker je to edino kar premoreš. Končno tudi Kitajci le uvidijo, da te morajo poslušati. In se vse resi. In že ko sem mislila, da je vsega hudega konec, se mi dva ovinka pred začetkom dobre, lepe ceste zaradi trenutka utrujenosti in nepazljivosti zgodi padec čez cesto v prazno strugo. Takrat mi je bilo prvič žal, da sem na poti sama. Tujci ter vodiči so poskrbeli zame in za moje kolo. Sledil je tudi prevoz do bolnice. Šivanje sredi glave ter obvezen počitek naslednjih teden dni. In potem naprej. Pot do Pekinga je bila še dolga. Vmes dva tedna zmrzujem Zebe me noč in dan. Tam sredi dneva v kakšnem zavetrju je prijetna urica za kosilo in potem naprej do novega dne. Telo se s tem

ne strinja. A z vsakim dnem si bližje rešitvi – nižini ter boljši hrani, kar pomeni višino okoli 2500 do 3000 m v naslednjih dveh tednih. A to je bilo že lušno, ker so temperature višje, telo pa je polno kisika. Sledi pot direktno do Pekinga. Jutranje pospravljanje je muka. Kolesarjenje je še vedno ok. Tu in tam je srečanje s Kitajci prijetno, a tudi tu ni več pravega užitka. Bilo je dovolj. Bojim se še ene zime pred Pekingom. In tako kot stroj. Spanje, kolesarjenje ter trikrat na dan hrana. Peking se je uresničil. Sanje so realnost. Veselja pa ni. Je praznina. Je luknja. Je zadoščenje, ker veš da je konec.

Kitajsko kot državo odkrivam bolj sedaj, ko imam čas in voljo. A o Kitajski bi se dalo pisati, pisati..., ker je tako velika in tako zelo različna znotraj same Kitajske kot tudi v odnosu do nas. Kitajci, njihova kultura, govorica telesa, odnosi – vse je drugačno. In sledijo trenutki 'norosti'...

Konec.

Marija Kozin

